

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Ъ 3 А

КЊИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 58.

Путъ и Судбина.

(Продужено).

Онъ покріе лице рукама, а душу му е разтрзао болъ преварене надежде. Садъ су му текъ падали на умъ неки мали догађаи и околности последњи дана, на кое онъ до тогъ времена ніе никакавъ позоръ обраћао, но кое е све заиста подпуно потврђавало рђаво сведочанство противъ Воляне. Узалудъ се борила нѣгова страстна любовъ према лепой язичници противъ огорченя нѣгове душе; гласъ разума и правде био е у души племенитогъ младића силниј, нѣгово тврдо верованѣ у скромну невиностъ свое любе бияше изъ темеля узкодебана. „Зато ми е дакле она,“ говораше онъ у себи, „забрањивала, да се за осамъ дана неусудимъ улазити у онај предѣлъ, кои лежи узъ планинску рѣку; тиме е она хтеда, да а нѣну несрећну жертву непронађемъ! — О, Воляно! ко е мого и помислити, да си ти, изъ чии оцію любовъ и анђелска доброта блиста, изродъ пакла; — ахъ! све сведочи противъ тебе, све увеличава страшну мою сумњу и подозрењ. Па башъ кадъ би и сви гласови у души мојой ућутали, — онда све то обара помисао, да ово нѣжно и анђелско створењ, кое овде са сузама часъ избављена изгледа, ніе у станю никога опадати.“ —

„Ти си суморанъ странче!“ проговори Лиљана, прекинувши тужне мисли Витомирове. „О, да знашъ ти, како ми е тешко, што самъ лепъ санъ любви твоје уништила. Но ти би се пре или после пробудио, и ко зна, да а не би дознаванѣ истине онда било за тебе страшнѣ, него ли садъ. Немой се зато на мене лютити, и ако у прсима твоимъ имашъ чувство саучастія, а ти сажалъ-вай мене, — мене, коју е злоудна судбина изъ наручя рече и изъ цветне баште моје младићи надежда изтргла, и предала свирѣпной смрти одъ целатске руке.“

„Не! дивотна но несрећна дѣвойко, — не, ти нећешъ умрети!“ одговори Витомиръ. „Повѣри се мени. Я садъ идемъ и наскоро ћу доћи, да те избавимъ!“

„Шта?“ рекне Лиљана зачуђено, „заръ ти, коя си срце свое поклоніо смртной мојой непријателници, — оћешъ при свемъ томъ да ме избавишъ?“

„Ако е Воляна заиста оно чудовиште, кое за твојомъ крви жедни, — онда нећу да знамъ за њу, да е жива. Я могу мою любовъ поклонити само благомъ и неокалъномъ створеню. Видимъ ли пакъ, да самъ преваренъ, онда осећамъ довольно снаге у себи, да разкинемъ око-

ве, у кое ме е бацило заблуђенѣ слепе страсти. Буди спокойна, я ћу те избавити, па макаръ и мой собствени животъ на коцки быо.“

Витомиръ хтеде затимъ отићи, но Лиљана га задржи съ рѣчима: „Остани јоштъ неколико тренутака! Ако ти озбила мислишъ, избавити ме изъ ове ужасне пештере, то онда нико лакше учинити неможе, него любезникъ мов непријателнице. Бси ли ти опазіо, да Воляна носи око врата еданъ одъ које исплетени огрлякъ?“

„Я самъ га истина видіо, али га нисамъ изближе сматрао; но шта има то свезе съ твоимъ избављенѣмъ?“

„Чуй ме!“ рекне Лиљана; „на томъ огрляку висі еданъ мали златанъ ключъ, — тај ключъ отвара ове гвоздене решетке. Она га зацѣло збогъ тога брижљиво сакрива, да не бы никоме у руке пао. Кадъ су ме нѣни целати овде доувкли, и кадъ е она ове решетке затворила, видила самъ, како е она ключъ обесила о огрлякъ. Трипутъ е она овде досадъ была, и свакадъ самъ видила тај ключъ на нѣноме врату. Кадъ би ти испало за рукомъ — —

„Разумемъ, и благодаримъ ти на томъ одкривеню. Садъ ће ми у пола лакше бити, да те избавимъ. Садъ съ Богомъ! глуво е већъ доба, и време е, да се Воляни вратимъ. Она се на сваки начинъ већъ морала яко забринути за мене; морамъ нѣой отићи, да е умирамъ. При-трпи се само јоштъ за кратко време, несрећна дѣвойко! Вѣруј у Бога и мене, и надај ми се скоримъ. Чимъ се я докопамъ ключа, ето ме одма, да отворимъ твоју тавницу. Но моли се Богу, да ми намѣра срећно за рукомъ изађе!“

„То ћу учинити!“ одговори Лиљана, и Богъ нека те руководи, племенити младићу, и нека те срећно доведа опетъ овамо!“

Витомиръ отиде. У души нѣговой борила се нѣгова любовъ према Воляни противъ праведногъ гнушения, кое е нѣгово срце осећало при помислу на крвожедни духъ Волянинъ, — па кадъ се той борби придружило и сажалѣнѣ према лепой и несрећной сужници Лиљани, онда е лако одржало побѣду гнушенѣ нѣгово и мрзостъ. Онъ бы јоштъ врло радо посумњао о кривци миле му Воляне, — еръ ахъ! честитомъ и добромъ човеку врло тешко пада, осућивати оне, коима се нѣгово срце већъ едномъ приклонило. Но онъ на жалостъ ніе могао сведочанства, коя су противъ Воляне ясно говорила была,

оборити, — а наскоро затимъ онъ се сасвимъ извѣстно увѣрио, да е Воляна, съ коіомъ е онъ найсрећніе дане свога живота провео, она иста, противъ кое е осуђена на жертвеничку смръть Лилана съ пунимъ правомъ тужбу подизала.

Идући итнимъ коракомъ низъ обалу планинскогъ потока, стигао е онъ за еданъ сатъ кући, у коіой е пре неколико дана заклона нашао. Онъ већ хтеде отворити врата, — ио у тай ма чуо е онъ неки разговоръ у соби нѣзиной. Онъ се одмакне одъ врата и отиде полако прозору, да прислушкве. И ту е чуо онъ, како еданъ стараць, по свой прилици какавъ язически свештеникъ, Воляни свечанимъ гласомъ говораше: „Кадъ свештене песме умукну, онда ћешъ заклати најпре дѣте, па после старца. На то ће се опетъ пояти свете песме и онда ћешъ свршити жертвоприношение са смрћу дѣвойке и младића. Но обешъ ли ти толико срца и снаге имати, да трипутъ повторишь овај крвни посао, противъ кога се и при првомъ покушаю женска мекана душа ужасава? — Тешко нами, ако бы ти клонула и ако ово тешко дѣло, кое по давнашњимъ обичаю жена извршити мора, неби свршити могла, — ярость гнѣвни богова излила би се на тебе и на све насъ!“

„Небой се,“ одговори Воляна, „я себе познаемъ и имабу за то дѣло довольно снаге. Задатакъ е истина тежакъ; но видићешъ да ћу га моћи пудпуно рѣшити.“

„Но чуй јоштъ едну опомену и савѣтъ одъ мене,“ продужи стараць. „Кадъ дође редъ на младића, да и нѣму смртоносни мачъ у прси забодешъ, онда немой за Бога погледати га у бледо нѣгово лице, него одврати погледъ на страну и удри слепо. Нѣгова лепота и племенити изгледъ могао бы врло лако породити у теби чувство, кое бы ти сву снагу одузело, и за све насъ веома пагубно быти. Старци овогъ предѣла причаю, да да се пре два вѣка овај случај догодіо.“

„Не брини се за мене,“ одговори Воляна, „я познаемъ мое срце! Оно неће за младића више сажалѣња осећати, него за остале жертве!“

Стараць се садъ опрости, а Витомиръ склони се брзо у честаръ, докъ се овај ние удалио. Са растењимъ ужасомъ и гнушенјемъ слушао е онъ савъ разговоръ, и дошао е најпосле и у то заблуђенъ, да е онъ онај младићъ, о коме е у соби рѣчь била, да се жертвуе. Садъ е сва сумња у Витомировој души страшно прекинута, а и пламенита нѣгова љубавъ према Воляни преобрати се наеданпутъ у крайню мржню.

„О, да подмогъ чудовишта!“ говораше онъ у себи; — „зашто е овако црна душа прерушена у тако дивотне дражести и красоту? О Боже, — зашто си овоме ђаволу подаріо анђелски изгледъ, да се люди у заблуђеню даве. — Дакле и нѣна љубавъ према мени, коју самъ я држао за чисту и свету, и о коіой никадъ посумњао не бы, — па ни онда, кадъ бы е већ и као сасвимъ повину држао, — и цѣна љубавъ дакле бияше само обсена паклена. Ха! садъ ми е ясно и понятно, зашто ми е она при првомъ састанку нашемъ казала: да ме овде опасностъ окружава. У ономъ кренутку вальда е јоштъ едномъ пробудило се чувство човечности у прсима нѣвимъ, те ме е чинила внимателнимъ, и хтела ме склонити, да

отидемъ далъ. Но наскоро е подлегло ово племенито чувство зломъ нѣномъ духу, и она е мене, кои нисамъ о ничемъ подозревао, уловила у свое ђаволске мреже. Преблагі Боже, ѡала ти, што си мени заслеплѣномъ јоштъ на време скинуо мрачну завѣсу съ очію. Садъ ћу да разкинемъ ове мреже, кое е паклена злостъ съ мириснимъ цвећемъ искитила, и съ коима е ово красно чудовиште мене опиеногъ обавило, као отровни паукъ мушицу. Но полако Витомире! клинъ се клиномъ тера, а притворство притворствомъ заварава! Ерь иначе нећу моћи избавити ону невину душу, која е осуђена на ужасну жертвеничку смръть. Зато употреби сво твое притворство, да бы изгледао овако исто безбрижанъ и спокоянъ, као што си и досадъ био. Јоштъ еданпутъ баци се у наручя паклене обсеарке, коју ћешъ ти морати одсадъ презирати у место любити; врађай нѣне притворне пољубце съ пољубцима, докъ ти не испадне за рукомъ, да се доватишь оногъ таинственогъ ключа, кои ће отворити гвоздене двери мрачне тавнице, у коіой една невина и племенита дѣвойка страда. Притворство нека се бори съ обсеномъ! Садъ ћу се съ тобомъ огледати, одрођена ласкательно!“

Занешенъ у ове мисли, приступи онъ вратима. Воляна му изиђе на суеретъ, и чимъ га угледа, полети му у наручя: „О како си ме јако обезпокою!“ рекне му она съ изразомъ нѣжногъ прекораваня. „О, како самъ те я са зебњомъ и жуднимъ срцемъ изчекивала, — а тебе тако дуго нема. Гди си се толико забавіо, и шта ти се догодило?“

„Опрости ми, любо!“ одговори Витомиръ, јутростъ ми бияше дуго време, кадъ си ме сама оставила. Онда се наеданпутъ породи у мени силна желя за ловомъ. — я уземъ твой лукъ и стрелу и отидемъ у планину. Я самъ се далеко упустио, и био самъ тако заишао, да ми е едва у мракъ изашло за рукомъ, пронаћи опетъ путъ овамо твоіой кући, у коіой е сва моя срећа.“

„Па заръ ти се ние ништа чудновато догодило?“ запита га Воляна, мерећи га пазљивъ мъ погледомъ. „Бси ли нашао на буди што необично и неочекиивно?“

„Ништа!“ одговори Витомиръ сасвимъ безазлено; „што самъ дивлѣ зверове видио, држимъ, да ние ништа чудновато и необично.“

„А да л' си се ти строго управљо по моме налогу, и еси ли ишао само онимъ правцемъ кои самъ ти я казала?“ настави Воляна оштримъ и проицателнимъ погледомъ.

„Я самъ по твоме налогу поступао,“ одговори Витомиръ безбрижно, „твоя е воля мени заповѣсть; и како бы я што учинити могао, што ти не бы по вољи было.“ Витомиръ е при овимъ рѣчма погледа нѣжно, а Воляна, успокоена неизмѣнутимъ расположенјемъ нѣговимъ, обасула га е пламенитимъ пољубцима. Они су овако провели неколико саати у блаженству. Најпосле прислони она главу на крило Витомирово и задрема. Витомиръ е то гледао съ побѣдоносномъ радости, и оставіо е мало на миру, догодъ ние видио, да е тврдо заспала. Тада е Витомиръ полако и тио однесе на меку постелю, и раздречи сасвимъ лагано златанъ ключъ съ врата. Радостно е сматрао онъ ово нѣму не-

оцѣнимо сокровиште, и шаптао е полако спаваюћой Воляни: „Спавай! пакостно но уедно и дражестно створенѣ! О спавай јошть задуго и тврдо, докѣ не будемъ и далеко, далеко одавде, — и дай Боже, да се никадѣ, никадѣ више невидимо! Затимъ се онъ полако на прстима подкраде изъ себе, а кадѣ е већъ напољъ изишао, онъ е као на крилима похитіо несрећной и очаяваюћой Лиляни, съ намѣромъ и силномъ жуднѣомъ, да учини край нѣноме самртноме страу и сумњи о нѣму. Помоћу оногѣ драгоцѣногѣ ключа падеше одма гвоздене решетке одъ пештере, и ослобођена Лиляна падне са топлимъ сузама благодарности и нема на колена предъ свога избавителя. Но онъ е подигне и пригрли, — а кадѣ е осетіо, како силно усхићено срце нѣно на нѣговимъ срцу бие — нѣга обузе неописано усхићенѣ, кое у наручю Воляне нити е никадѣ почувствовао нити предчувствовао.

Неколико тренутака протекеше имъ у неописаномъ блаженству и заносу, и душе нѣнове као да су се узнеде у неке друге блажене предѣле надъ овомъ бѣдномъ земљомъ; ерѣ оно, што су обое осећали, быаше небесно чувство, и дало имъ е начувствовати райске милине. Обое су умукнули, но у очима ови у томъ тренућу пресрећни лица блистале су сузе радости, кое су яснѣ говорили, него што бы то рѣчи учинити могле.

У то доба већъ е зора почела свитати, и Витомиръ чуо е гласъ неколико люди, кои е изъ долине долазио: „Дай да бѣгамо, предивна девојко!“ рекне Витомиръ занешеной Лиляни. „Я ћу те одвести у дворъ твои родителя, и бы ћу твой бранитель, догодѣ те не предамъ у нѣнове руке, ерѣ я се никадѣ, никадѣ више нећу вратити у ову долину зверской Воляни.“

Избављѣна Лиляна благодарила му е съ погледомъ и изразомъ, изъ когѣ се ясно читати могла нѣна наклоность. Она узме нѣгову руку, принесе е своје срцу, и шаптала е тіо: „Добри избавителю! о, да ми е, да се никадѣ не растанемо!“ Ове су рѣчи звонила преусхићеномъ младићу као анђелски поздравъ, кои миръ и срећу по свету разсипа. — Но садъ небыаше време, да се у ова сладка чувства утопи, — ерѣ опасность се вѣйла надъ главомъ нѣи обое. Зато узме Витомиръ Лилянѣ на руку и изнесе е горе узъ стрмеенту стазу на врѣ планине. Ту е спусти онъ мало доле, и слушао е пазљиво, не бы ли шта изъ долине чуо. Но онъ ништа нѣ могао чути; све е доле умукнуло. Но при свемъ томъ нѣ држао за совѣтно, да ту тако близу остане и одмарасе. Онъ пружи дакле красной Лиляни руку, и обое прелетали су нагло тавну гору, пеняли се съ опасносћу узъ стрменита брда и силазили низъ врле и долину, не мотрећи, да су све далѣ заилазили у дивљю планину, гди само дивљѣ зверови живе, и текъ су онда сѣли одмарати се, кадѣ е подне превалило, и кадѣ су жарки зраци сунца продирали крозь густе грање планински растова.

Садъ су бѣгунци већъ држали да су изванъ сваке опасности; ерѣ ко бы іѣ у овой дивљой и непроходной планини могао пронаћи, кадѣ іѣмъ у први ма нѣе нико трага уватио. Али то и нѣе било; ерѣ одкадѣ су се они одъ пештере удалили вису више за собомъ чули никакавъ тутанъ или вику, кое би іѣ застрашила. Они

су благодарили Богу, што іѣ е избавио изъ највеће опасности, а надали су се да ће появивше се нове неприятелѣ; уморъ и гладъ донде савлађивати, докѣ іѣмъ зора избављѣна изъ ови дивљѣ планина не осване. Но постојанство е нѣново было у великомъ искушенію, ерѣ се јошть нигди невиђаше край крише горе. — Одъ умора свладана, наслони се Лиляна на едно дрво, и насворо заспи. Витомиръ пакъ бдіо е непрестано и одајући горе доле чувао е предивну дѣвојку одъ сваке могуће опасности.

Кавва се е грдна промена у души нѣговой одъ јуче у ово време догодила? Онъ се самъ себи дивіо при помислу, како е брзо нѣгова любовъ прешла съ едногѣ предмета на други; ерѣ да е скромна и умиљата Лиляна срце нѣгово оковала, то већъ и самомъ себи нѣе таяти могао. — Па каква разлика између пређашнѣ и садашнѣ наклоности. У околини Воляниной обузимала га е свакадѣ необуздана ватра, нѣгове су желѣ све дрзновеніе бивале; већъ првога часа усудио се онъ, признати своя пламтећа чувства дѣвојки, кое е тай пламень у нѣму разбуктала, и загрлити е у заносу силне чезнѣ. Сасвимъ различно одъ ове необуздане страсти быаше осећанѣ, кое му е при првимъ састанку са Лилянѣмъ у срце пресађено. Свака дрзновена желя чиняше му се скверна и осудителна; и онъ се страшио изустити оне рѣчи, кое бы дѣвојки могле издати нѣгова племенита осећаня. Онъ се е истина съ усхићенѣмъ сећао оногѣ блаженогѣ тренутка, у коме е Лиляна, ослободивши се изъ мрачне пештере, на нѣговимъ прсима лежала, — али овай тренутакъ райскогѣ блаженства повторити, за то овай иначе јувачни младићъ нѣе садъ имао доволно снаге и одважности. Нѣму се чиняше, као да е ово невино и анђелско дѣте тако далеко надъ нѣвимъ узвишено, да му се онъ ни приближити не бы смео, а да не клоне и збуни се. Ахъ, та онъ бияше већъ срећанъ и пресрећанъ кадѣ се е красна Лиляна на нѣга осменула, кадѣ му е съ благодарносћу руку притисла, и онъ бы са судбинѣмъ своіомъ сасвимъ задоволянъ быо, кадѣ бы само имао надежду, да ће му нѣгова мила јошть задуго давати подобне доказе свога благоволеня и наклоности. — Како скромна бияше садъ нѣгова любовъ, — но онъ е садъ уедно и то искусіо, да е текъ оваква любовъ онај чисти зракъ, кои съ престола свевиннѣгѣ силази. Наклоность нѣгова къ Воляни небыаше такова. Ова е была само едина пламенита страсть, зато е брзо и изветрила; чувство пакъ, кое му е садъ у срце усађено — естъ неувели цвѣтъ, и трае за цѣлогѣ живота.

Сунце се бияше већъ за два копля попело, кадѣ се е Лиляна пробудила. Премда она за пуни 24 сата нѣе ништа сла ни пила, осимъ неколико гутляя мутне воде изъ едногѣ блатногѣ потока, то е дуги санъ изнемоглу Лилянѣ толико подкрепіо, да е она могла и далѣ продужити свой путь. Јошть читави тай данъ морали су уморни бѣгунци лутати по пустой и дивљачной гори, и текъ предъ залазакъ сунца угледаю они окривъ шумѣ, чистину, а затимъ и едну прятну долину. У овой бияу разсеяны неколико чисти колеба у средъ родни воћњака, и посредъ села подизаше се скромна едина црквица са крстомъ. Съ највећомъ радости покаже Витомиръ Лиляни склонито

сеоце: „Видишь мила сапутнице,“ говораше онъ, „ово смо садъ у средъ наше хришћанске браће, а иза насъ оставили смо Килвайске и Приштинске планине, гди владаю язичници, изъ чи смо се крвожедни нокију ми срећно избавили. Садъ се надамъ, да нема за насъ никакве више опасности.“

„О, племенити младићу“ рекне му Лиљана съ нѣжнимъ погледомъ, „теби, единствено теби, имамъ благодарити за мой животъ и слободу и неоцѣниму срећу: да мое миле родителѣ, брата и домовину, гди самъ се родила и одрастла, опетъ видимъ. Да ми се ти као анђео избавитель ниси појавио, я бы садъ у самртноме страу лежала на ладномъ и крвавомъ жертвеничкомъ камену, и надъ мојомъ главомъ сѣвао бы губительски мачъ мое бездушне непријатељице! — О, мой избавителю и бранителю, колико ти я дугуемъ! Ахъ, нити ћу я, нити мои родителѣ икада бити у станю, да те за ово дѣло достойно наградимо!“

„Молимъ те, немој ми о томе говорити,“ моляше јој се Витомиръ; „награда е у моме срцу.“

Кадъ су доле у село сиили, дознаду они одъ селяка, кое су на путу сретали, да ово сеоце већ лежи у области ибарскогъ господара, и да е оно едно одъ најдальи притяжана Борислава, Лиљаниногъ отца. Лиљана е одъ поданика свога отца дочекана и угошћена съ највећомъ радости. Сутраданъ, кадъ су се у Ибаръ кренути хтели, поклоне њмъ селяци два коња, едногъ Лиљани а другогъ Витомиру, и свима се заблиста у очима суза, кадъ њмъ е Лиљана, коју су сви већ кло мртву оплакивали, съ благодарношћу „съ Богомъ“ казала. Садъ су непрестано и брзо путовали, и сутраданъ у вече опазе путници горде куле ибарскогъ замка.

(Продужиће се.)

М р в и ц е.

— Една жена, која е имала будаластогъ сина, отишла е съ овимъ у госте. Нѣой е зебло срце, кадъ е помислила на свогъ сина, боѣћи се, да ће овај ню у друштву осрамотити; она му дакле пре полазка, изчита слѣдуюће: „Любезни сыне, ти знашь, да си будала и да си магарацъ; зато те приклинь, да ништа неговоришь; и ако те ко шта запита, а ти ћути“ — Сынъ е то матери својой свето и тврдо обећао. — При софри сѣдио е онъ између двоице, кои су га обоје понешто запиткивали, — но онъ е ћутао, као риба. На то рекне еданъ одъ оне двоице оногъ другомъ: „Шта држите ви о овомъ младићу? Я мислимъ да е онъ немъ.“ — „Мати; мати,“ проговори на то будаласта сынъ, „садъ ћу смети вальда говорити, — ерѣ люди већ знаду, да самъ я магарацъ.“

— Некогъ Американца позову на удвой съ пицтольима, но онъ одговори писмено слѣдуюће: „Я нећу да слѣдуемъ позиву, и то изъ два побуђеня: Прво што би ви могли лако мене, а я опетъ лако васъ убити; а неваля ви едно ни друго. Но предлагаемъ да би овако најболѣ било: Отидите у шуму и нађите едно дрво одприлике мое дебљине; затимъ га намѣстите на прописа-

ной дальини на опалите. — Погодите ли дрво, онда ћу признати да самъ васъ увредио, и молићу васъ за опрощенѣ, — ако га пакъ непогодите, онда нека е неправда на вашој страни!“

— Еданъ Еврей показивао е сину своме богату наслѣдницу, коју е онъ иѣму за супругу намѣнио: „Ахъ, любезни отацъ! заръ невидишь, како яко рамлѣ! како е то ружно!“ — Па шта то шкоди? Та ти е вальда нећешъ узети за гласоношу, него за жену, одговори отацъ. — „Ахъ, па заръ невидишь да е на десно око ћораво!“ — „У толико болѣ,“ одговори отацъ, „онда ће баръ твоје погрешке и недостатке текъ у пола видити.“ — „Ахъ, любезни отацъ, заклучи синъ, „па е јошъ и гурава!“ — „За Бога синко! заръ ти оћешъ, да нема никакавъ недостакъ на себи? Та опа ние анђео, него човекъ, као и ми!“

— (Ко ће то разяснити!) Предъ улазакъ парни кола у еданъ подземни, мрачни ходникъ, имаћаше една гостоя на левой страни долнѣ устнице еданъ мали црнѣ пѣластеръ (коимъ се лече бубуљице на лицу). Кадъ су парна кола изишла изъ подземногъ ходника, преместио се пѣластеръ на десну страну долне устнице едногъ господина, кои е сѣдио башъ према оној госпи. Како се то могло догодити? *Зуби младици?*

— Еданъ човекъ, кои е знао занатъ, да лажне новце прави, послао е едногъ свога сина, коме е могло бити одприлике 6 година, меанциј, да му размени еданъ талирѣ. Меанција узме талирѣ, загледао га е са сваке стране и пробао га е како звечи; затимъ мане главомъ и рекне: „Синко, овај талирѣ ние добаръ.“ — „То неможе бити“ одговори дечко брзо, „та мой га е отацъ самъ начинио.“

— Еданъ одъ гордости надувени, но врло осиромашивши грофъ хвалио е еданпутъ у друштву свој домъ, нѣгове заслуге и древностъ. Еданъ други пакъ, кои е за велике свое држави учинѣне услуге благородство получио, и коме е онај старѣй грофъ за инатъ то говорио — слушао е будаласта овај разговоръ са смешенѣмъ. Грофъ примѣти то, и запита оногъ срдито и раздражено: „Господине, заръ се ви сумњате, да е мой домъ (т. е. породица) тако старъ?“ — „Ни найманѣ,“ одговори онај; „да е старъ, то сваки види; ерѣ текъ што се ние сурвао.“

О Г Л А С Ћ.

Знания ради кога се тиче!
Одъ 21. до 29. Септембра ове год.
Еврей имаю празнике, и уове дане ништа не раде.
(1—3)

Издае Любомиръ Н. Ненадовићъ.

У Кнѣгопечатнѣи Княжества Србскогъ.